

— Không, tôi muốn biết. Chị không thỏa mãn ý muốn cuối cùng của kẻ làm chung được sao ?

Thiếu phụ thờ dài, đầu đờn :

— Mòrit ơi, người ấy là anh ruột của Mòrit.

Mòrit lạnh người, trán trán ngó nàng, không chớp mắt. Chị Hải nói tiếp :

— Mòrit giận anh nên mới xâm hình cô gái đợi tình nhân dưới gốc soài ở cánh tay, và bỏ nhà ra đi. Hồi còn nhỏ, Mòrit đã xung đột với anh ấy nhiều lần. Mòrit giận anh vì toàn gia đình đều phần nộ khi được tin tôi thoát hôn, vì anh quá tâm thường. Cô gái đợi tình nhân dưới gốc soài là tôi đó. Mòrit chỉ nghe tên tôi mà chưa biết mặt. Nhà tôi là một trại soài rộng mênh mông.

Mòrit ơi, tôi xin ông Hoàng sang Vọng các để hoạt động với Mòrit. Không lấy được anh của Mòrit, tôi nguyện chăm nom cho Mòrit được khỏe mạnh mãi. Vợ của Mòrit là em con đi với tôi, chính tôi đã hỏi nàng cho Mòrit, nàng biết rõ tâm sự tôi, song nàng không hé răng cho Mòrit biết. Giờ đây, tôi đã nói hết. Mòrit tha thù cho tôi.

Mòrit vùng dậy, nắm chặt lấy tay nàng :

— Thưa chị, tôi mãn nguyện lắm rồi. Xin vĩnh biệt chị...

Chàng ngoẹo đầu xuống gối, tắt thở nhẹ nhàng. Thiếu phụ gục đầu trên xác chàng, khóc nức nở.

Kim đồng hồ chỉ đúng nửa đêm.

VI

Nguy hiểm chết người

Suốt chuyến bay ra Hà nội, Văn Bình ngồi thu hình trong một góc, không nhìn ngang, nhìn ngửa, theo thói quen, cũng không thốt một lời. Mùi tóc thơm thơm của Quỳnh Ngọc vẫn quạt vào mũi chàng. Chàng ngồi im, thưởng thức mùi hương kỳ diệu ngấm dần qua thờ thịt, tâm thần ngày ngất.

Phía trước Phạm Bài trò chuyện như bập rạng với Quỳnh Ngọc. Tỉnh thoảng nàng lại ré lên cười như bị đàn ông cù nách. Máu ghen trong lòng Văn Bình sôi lên. Nếu y không phải là trưởng đoàn, và chàng không phải là giáo sư Tăng Minh giả hiệu, chàng đã vùng dậy, tông vào giữa mặt y một quả đấm.

Ba người đàn bà ngồi ở hàng ghế phía sau chàng. Lúc lên máy bay, chàng chỉ liếc sơ qua đủ chụp được hình ảnh họ vào trong óc. Cả ba đều ăn mặc soàng sĩnh theo kiểu Thái, trên người không đeo nữ trang. Về nhan sắc, họ ở mực trung bình, tuy nhiên về thân thể cân đối, và chắc nịch, họ không đến nỗi thua kém những ả mỹ miều đã vào chung kết giải hoa hậu.

Người trẻ nhất, có cái tên dịu dàng và thơ mộng, Thiên Nga, cũng là người có bộ ngực nở nhất và cái eo lép nhất. Nàng trạc hăm một tuổi, mở tóc dài rủ xuống nửa vai, mặt dài không có nét nào đặc biệt, ngoại trừ cái miệng hay cười và đôi môi dày luôn luôn ướt, dường như vừa hôn đàn ông xong.

Thiên Nga là một cán bộ tuyên truyền từ miền đông bắc Thái lan, được ban chỉ huy cử về Vọng các để qua Hà nội. Cũng như Văn Bình, nàng không nói chuyện với ai hết, nhưng hề cất tiếng là sặc mùi cán bộ chính trị.

Mấy người đàn ông ngồi sau không có điểm nào đặc sắc. Họ đều mặc com lê, đeo kiếng cận thị, và hút thuốc lá luôn miệng.

Văn Bình ngã lưng vào ghế, chúm mắt vào tờ tạp chí bằng hình trước mặt. Chàng đọc đi đọc lại không biết mấy chục lần, đến nỗi nhớ cả tên chủ nhiệm và phóng viên nhiếp ảnh. Phạm Bài soạn suýt lấy người đẹp, quên hết phái đoàn. Văn Bình hy vọng y cứ quên mãi như thế, để chàng được rảnh tay hoạt động ở Hà nội.

Phi cơ tắt máy từ nãy.

Chàng biết là hoa tiêu sửa soạn đáp xuống.

Nhìn ra ngoài chàng không thấy gì hết. Trời vẫn tối om. Bên dưới, loáng thoáng những chấm sáng của phi trường.

Ngọn đèn «no smoking-tasten your belts» lại bật sáng. Phạm Bài đứng lên, tì tay vào vai Quỳnh Ngọc để lấy thăng bằng, giọng oang oang :

— Đến nơi rồi. Tôi cần dặn các đồng chí một lần nữa. Trong thời gian tham quan ở Hà nội, các

đồng chí cần gì hãy liên lạc với tôi, trưởng đoàn. Từ ăn uống, đến đi ra đường, các đồng chí phải sinh hoạt tập thể. Ai muốn làm việc riêng, phải xin phép tôi, hoặc đồng chí phó trưởng đoàn.

Vừa nói, Phạm Bài vừa liếc Quỳnh Ngọc, vẻ mặt kiêu hãnh. Trông thái độ càng càng, Văn Bình muốn giựt cặp kiếng cận thị ra khỏi mắt y, rồi ném xuống đất dẫm nát để trêu tức. Chàng bỗng xấu hổ thẹn khi thấy nàng đứng sát Phạm Bài, dáng điệu lạnh lùng dường như không nghe tiếng y nói.

Chiếc máy bay đảo một vòng rồi xả xuống phi trường Gia lâm. Lên vào Miền Bắc nhiều lần, lần nào cũng thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, Văn Bình không còn xúc động nữa khi đặt chân xuống đất địch. Tuy nhiên, lần này chàng cảm thấy nao nao.

Trong quá khứ, chàng ra Bắc bằng tàu ngầm ghé Sầm sơn, những đêm tối om, hoặc nhảy dù từ những phi cơ không mang số hiệu, sơn màu sẫm, giữa trời trắng sáng. Tới nơi là có người đón đưa về chỗ an toàn, trong mình chàng tại mang võ khí đầy đủ từ lưỡi dao lò so, khẩu súng chín ly, tới những cái bít máy đựng chất nổ cực mạnh và lát tích, lựu đạn đặc biệt, giúp chàng đối phó và thoát thân nếu va chạm đối phương.

Lần này chàng đến Hà nội bằng cửa trước trên máy bay của địch, giữa đoàn người thân tín của địch, đặt chân lên phi trường Gia lâm của địch, lính gác bốn bề, một con chim bay không lọt.

Nếu địch biết, chàng phải chết. Chàng không sợ chết, song sợ Quỳnh Ngọc vì chàng mà chết.

Cặp mắt bàng quang, chàng nhìn nàng thoãn thoắt xuống thang.

Trường bay Gia lâm tối thui, không một ánh đèn. Mãi tới khi bước vào nhà ga, chàng mới thấy những ngọn đèn, chao sơn đen, và những rèm cửa bằng vải dày cộm. Chàng chợt nhớ ra Bắc Việt đang phải phòng thủ thu động ban đêm, trước chiến dịch oanh tạc dữ dội của không lực Hoa kỳ.

Nếu người ta không báo trước Gia lâm, thì chàng không bao giờ dám nhận giấy nhà buồn tẻ, vắng tanh ấy là phi trường Gia lâm, mạch máu của Hà nội bầm sáo phổ phường. Trong phòng đợi, trước kia đông đúc và ồn ào, giờ đây chỉ là mấy bức tường quét vôi vàng tro trên và liu quạnh.

Mùi ét xăng, mùi khí ép, mùi quen thuộc của các phi trường, cũng không có nữa, Văn Bình dám ra nhớ nhớ. Lâu rồi, chàng được một cô bạn đưa ra trường bay Gia lâm. Lần đó, chàng bắt đầu cuộc đời phiêu bạt trong hàng ngũ gián điệp OSS. Nàng kéo chàng vào góc phi cảng, ôm hôn lung tung, hai má đẫm lệ. Chung quanh chàng, nhiều cặp trai gái khác cũng tình tự với nhau trước giờ từ biệt. Từ bấy đến giờ, lao thân vào gió bụi, Miền Bắc đổi chủ, chàng không gặp lại cô bạn đa tình này nữa. Một nỗi buồn mông mênh dâng lên trong lòng chàng.

Chàng nhìn sang bên : Phạm Bài sánh vai Quỳnh Ngọc, tấm thân gầy guộc xiêu vẹo dưới sức nặng của chiếc va li. Phái đoàn tới Gia lâm không kèn không trống : theo một yêu sách của bộ Ngoại giao Thái, cuộc tham quan của phái đoàn phải được giữ kín, không có đón rước rầm rộ, thiếu

nhi không được quàng hoa vào cổ, cán bộ không được đọc diễn văn dài dằng dặc.

Một viên chức bắt tay Phạm Bài ở phi đạo, ngay khi máy bay đáp xuống. Song không có ai xách giùm va li cho Phạm Bài. Kề ra, nếu không có đồ đoàn của Quỳnh Ngọc, va li của hắn cũng không đến nổi nặng trĩu. Văn Bình nhìn hắn khệ nệ, vừa đi vừa vấp mà thương.

Dưới ánh đèn tù mù, một chiếc xe ca chạy tới bên cửa đậu lại. Cả bọn trèo lên, không ai nói với ai một lời. Văn Bình ngồi đối diện Quỳnh Ngọc, trong bóng tối cảm đặc chàng vẫn nhận ra luống mắt linh lợi và âu yếm của nàng. Mùi thơm da thịt nàng thoảng vào mũi, chàng có cảm tưởng như chỉ có riêng chàng ngửi được mùi hương kỳ dị ấy.

Mọi người dựa lưng vào thành xe để khỏi mệt sau mấy tiếng đồng hồ trên phi cơ bị sóc. Văn Bình vẫn khỏe khoắn như thường. Chàng ngó ra ngoài : từ phía đông không mông quạnh, gió mát tạt vào mặt chàng.

Xe ca phóng nhanh, hai lùm đèn pha yếu ớt lập lờ như ma trời trên đường nhựa. Nghe inh inh phía dưới, chàng biết là qua cầu Long biên. Hồi chàng đi học, tối tối chàng đạp xe qua cầu với bạn gái, hò hẹn vu vơ dưới trời trăng sáng. Lớn lên, chàng cũng đạp xe qua cầu buổi tối, nhưng không phải đi chơi với bạn gái ngây thơ, mà là kiếm thù tiêu khiển bên Gia quất, bên cạnh những chai rượu uống cháy ruột, và những thân hình nảy nở, dường như được thần Sắc đẹp tạo ra để ôm ấp đàn ông chưa vợ.

Kỷ niệm ấy mờ rồi, giờ đây Văn Bình qua cầu Long biên để dấn vào một cuộc vật lộn hiểm nghèo.

Tài xế dừng lại ở Bến Nứa. Từ phi trường tới đó, xe cạ đã dừng bốn lần để trình giấy. Được lệnh trước, công an không hề mở cửa, đòi xét căn cước hành khách trong xe. Dưới ánh sáng màu vàng từ trong vọng gác hắt ra, Văn Bình nhận ra nét mặt người cán bộ Bắc Việt, cùng đi với đoàn từ Gia lâm, đang ngồi bên tài xế. Trông mặt y, chàng ngờ ngợ.

Có lẽ chàng đã gặp y một lần.

Gặp ở đâu, chàng không nhớ nữa.

Chàng đau nhói ở tim. Các kế hoạch tinh vi của Sở Mật vụ có thể tan thành mây khói nếu người lạ ngồi ở băng trước biết chàng. Hoạt động nhiều lần ở cố đô, chàng đã chạm trán với công an và phản gián. Họ đã giữ hồ sơ về chàng. Họ đã tóm được chàng song chàng đã trốn thoát. Nhờ may mắn, nhờ tài giỏi...

Nhưng còn. lần này...

Văn Bình đã được sửa lại khuôn mặt trong một chuyến công tác năm ngoài. Song người quan sát giỏi vẫn có thể nhận ra. Và lại, dấu tay chàng không thay đổi. Dành đi ngang tàng, cái cười dĩ nhiên, tia mắt sáng ngời chất thép pha trộn với lẳng lơ, cũng không thay đổi.

Người lạ đột nhiên quay về phía sau, nhìn chàng chăm chú. Y cò dôi mắt lươn tí hí, song giữa hai mí mắt nhỏ tóe ra một lần sáng soi mói, tưởng như chọc thủng màn tối, dấn vào da thịt chàng.

Nhìn chàng hồi lâu, người lạ không nói gì hết. Y nhận ra chàng rồi chàng? Văn Bình cố giữ thái độ thật bình tĩnh. Tài xế rõ máy, cho xe chạy về phía tây thành phố. Tuy không sinh trưởng ở Hà Nội, Văn Bình đã là người Hà Nội một trăm phần trăm. Ban đêm, bị mất lại, ném chàng xuống đầu, chàng tìm ra tên phố tức khắc.

Đối với chàng, mỗi thị trấn, mỗi đường phố, đều có mùi vị riêng. Mùi bồ hôi dân bà, mùi nước hoa, mùi phấn son, mùi rượu mạnh, mùi thuốc lá trộn lẫn với nhau thành một mùi đặc biệt, báo hiệu khu ăn chơi. Lề gót qua những xóm thanh lâu trên thế giới, chàng đã có nhiều dịp ngửi lại cái mùi nửa thanh, nửa tục này. Qua khu ẩm thực trừ phi tịt mũi, còn ai cũng ngửi thấy mùi mỡ béo ngậy, mùi thức ăn ngào ngọt, nếu là quán ăn tàu thì có thêm mùi lạp xưởng gầy gầy, mùi hơi nách của mấy chú phở kỵ còi trần trắng trọc, nhưt là của các ã mùi mặc áo cánh cùn cùn, mỗi lần dẫm tiền là phở bày lòng nách đen ngòm và một hương vị khó tả. Còn nếu là quán ăn Tây phương sang trọng thì bao giờ cũng phảng phất mùi rượu huyết kỳ, sâm banh, mùi nước hoa Ba lê, mùi sáp môi Ất-den, mùi quần áo mới giặt, cò hồ cứng dẹt của bồi, mùi thuốc lá Mỹ, mùi da thịt thơm muồn của cô gái ngồi kết và của những người đàn bà mỗi tối đều tắm gội nước thơm để quàng vai đàn ông, say sưa đến ba, bốn giờ sáng.

Văn Bình nhắm mắt lại.

Chàng giựt mình. Hà Nội ban đêm đã mất hẳn những mùi quen thuộc. Mùi cốm vông Hàng Than, mùi gà vịt và trái cây ven chợ Đông xuân,

mùi thuốc đánh đồng ở khu Hàng Sắt, không còn nữa, chàng chỉ còn ngửi thấy một mùi âm mốc, chặn lấy cuống họng, hết cái mùi lạ lùng từ dưới mộ dâng lên trong bãi tha ma rùng rợn.

Chàng liếc nhìn tài xế.

Loáng thoáng dưới ánh đèn tấp ló, chàng nhận thấy cái cổ tròn bạnh, vành tai xệ xuống của kẻ quen nghề đấm đá. Cặp mắt tóe lửa của y in vào kiếng chiếu hậu, làm chàng rợn người.

Trong bóng tối, chàng biết Quỳnh Ngọc đang âm thầm nhìn chàng và cũng có ý nghĩ như chàng.

Như cái máy, chàng quay mặt sang bên. Chàng lại bắt gặp tia mắt của tên cán bộ.

Dường như y nhìn trộm chàng đã lâu. Văn Bình ngạc nhiên không hiểu sao con người mắt lơnh hắp háy kia lại có được vùng trán rộng của giai cấp trí thức, đôi lông mày sắc như nét mác, và cái cằm vuông, bệch lộ tinh tình quả cảm và cương nghị.

Y dựa cánh tay vào ghế, giọng lạnh lùng :

— Mời đồng chí hút thuốc.

Hừ, y giả vờ mời thuốc để bật lửa, nhận diện mình đây. Chàng nghĩ thầm. Thoạt tiên, chàng định từ chối, và rút Salem ra hút. Giáo sư Tăng Minh là tay ghìen Salem nổi tiếng kia mà. Song chàng nhận lời. Nhận lời, cho y biết là chàng không sợ. Muốn bắt chàng, y phải huy động ít ra một tiểu đội võ trang tận răng. Trong chớp mắt, chàng có thể ăn gỏi cả bọn trong xe.

Cử chỉ thản nhiên, pha lẫn ngạo nghễ, chàng cho điều thuốc vào miệng. Bẳng mắt, chàng muốn cho y biết :

— Phải, tôi là Văn Bình, tức Z. 28 đây. Anh nhận được tôi rồi phải không ? Có giới cứ ra tay đi. Coi chừng, Z.28 sẽ làm anh mất mạng.

Dáng điệu khệnh khạng, y cho tay vào túi áo trên, rút ra cái quạt máy. Trung cộg. Y bật lên, một bàn tay che gió, ngọn lửa bốc lên cao làm khuôn mặt Văn Bình hiện ra rõ từng nét. Chàng ngồi nghiêng, ghé miệng lấy lửa, luôn luôn thủ thế. Bàn tay che gió của y có thể vung ra, quạt vào họng chàng. Trúng đòn, chàng sẽ nghẹt thở.

Song le, người lạ không có cử chỉ gay gắt nào hết. Chờ Văn Bình, hít một hơi dài, y mới nói, giọng đều đều :

— Thuốc lá Tam Đảo đấy. Dĩ nhiên, không ngon bằng Salem, nhưng nó đậm đà hơn.

Văn Bình ngồi dần xuống ghế. Hừ, y biết chàng hút Salem. Nghĩa là y đã nhận được chàng.

Xe ca dừng trước một tòa nhà bốn tầng mới cất ở Hàng Mành. Trời còn tối. Thành phố Hà nội đã trở dậy, những đoàn người dài lê thê, mặc áo thun, quần cộc, chạy thình thịch ngoài đường, xe bò chở nặng gỗ lóc cóc, máy phóng thanh ồn ào từ trong nhà vọng ra, một, hai, một hai, tiếng hô tập thể đục buổi sáng.

Văn Bình không sửng sốt khi thấy tòa nhà không phải là một lữ quán. Sự kiện này chứng tỏ nhà đương cuộc Hà nội giữ kín chuyên đi của phái đoàn.

Người cán bộ xuống trước, bấm chuông.

Cánh cửa được mở hé, từng người bước vào trong. Đó là một căn phòng rộng, trần thiết giản dị, giản dị đến nỗi tạo ra cảm nghĩ trần trụi. Tường